

[Larsen (Bjerre).]

være, at en Arbejder staar i sin Arbejdsløshedskasse og derved sikrer sig mod Arbejdsløsheden og dens Følger, der som en snigende Sot finder Vej ind i Arbejderhjemmene og undergraver disses økonomiske Velfærd. Gør Arbejderen det, saa har han gjort sin Pligt, og saa kan han ogsaa kræve sin Ret.

Jeg vil derfor meget henstille til den højtærede Indenrigsminister at tage under Overvejelse, om ikke dette Forhold ved Middelfart Sindssygehospital — som maaske nok kun er et lille Forhold, men som dog betyder meget paa Pladsen der — kunde blive ændret i den rigtige Retning.

Saa er der Spørgsmaalet vedrørende Hospitalet ved Nykøbing, Sjælland, eller rettere Sikringsanstalten deroppe. Dette Hospital har antaget honorarlønnede Plejere og Plejersker i ret stor Udstrækning. Der er ført flere Forhandlinger om den paagældende Sag, og der er til Direktoratet for Statens Sindssygevesen indsendt Andragender om den. Saa vidt jeg har faaet oplyst til Dato, ønsker Plejerorganisationen, at 7 honorarlønnede Plejere maa blive opført paa Normeringsloven som faste Tjenestemænd.

Jeg beder den højtærede Finansminister se med Velvillie paa denne Sag. Efter det Kendskab, jeg har til Forholdene paa Sikringsanstalten, er det fremsatte Krav vistnok rimeligt og berettiget, da Anstalten fuldt ud lægger Beslag paa vedkommende honorarlønnede Plejere. Patienternes Antal paa Sikringsanstalten er stadigt stort og er ogsaa stigende, saa de omtalte Plejere har deres Tid helt og fuldt optaget, og de gør heller ikke Tjeneste paa seive Sindssygehospital, men er flyttet fra dette over til Sikringsanstalten og gør altid Tjeneste der.

Efter disse mere specielle Bemærkninger vil jeg gerné gøre et Par almindelige Bemærkninger. Der er under denne Debat fra flere Sider faldet Udtalelser om den faretruende Krise for Landbruget. Og nægtes kan det ikke, at der truer Uvejrskyer paa Landbrugets Himmel; men skal det ikke blive værre, end det er i Øjeblikket, saa gaar det vel nok. Vi Landbrugere har jo Ord for, at vi aldrig er tilfredse, og desværre er der noget om det; hvor gode Forholdene end kan være for Landbruget og for Landbrugets Folk, saa hører man desværre, at en vis Part af Landbrugets Folk stadig er parat til at klage.

Der er mange Gange udstødt Klagesuk af Landbrugets Folk uden Grund, og selv om der er nogen Grund til med Alvor at se paa Forholdene for Øjeblikket, saa mener

jeg alligevel, at skal det ikke blive værre, end det er i Øjeblikket, saa rider vi vel nok Stormen af. Naar man ser, hvordan de økonomiske Forhold har ligget gennem de sidste Aar, og man ser, hvad der er præsteret ude i Landbruget, saa vil man finde, at Udvidelser, Anskaffelser af Maskiner i stor Udstrækning har fundet Sted.

Med andre Ord, man kan se, at Forholdene har været tilfredsstillende og endda lidt mere end tilfredsstillende. Der er blevet Raad til at købe mangt og meget, og naar man vil lægge Mærke til, hvor Klagesukkene kommer fra, ser man Gang paa Gang, at det navnlig er fra Gaardmændenes Side, fra Storlandbrugets Side. Det beviser altsaa, at den Linie, man er inde paa med Hensyn til Husmandsbruget og Husmandsbrugets Rentabilitet, i saa Henseende er den rigtige Vej.

Der er indenfor Gaardmændenes Kreds i Almindelighed blevet Raad til Anskaffelse af baade det ene og det andet, som jeg har nævnt. Der er blevet Raad til Anskaffelse f. Eks. af Biler i ret stor Udstrækning, og der er blevet Raad til at køre ud i disse Biler, og der er blevet Raad til at modtage Gæster igen, og det skal jeg ikke sige noget til, thi det maa være vedkommendes private Sag. Men det, jeg siger noget til, er, at det i Regelen er den Stand indenfor Landbruget, altsaa Gaardmandsstanden, der først melder sig med Klagerne, medens Husmændene i al Beskedenhed gaar saa stille paa deres lille Brug og øver deres Indsats der og siger, at Tiderne jo ikke er saa gode, som de har været, men skal det ikke blive værre, gaar det jo nok, og saa kommer de nok over det ogsaa.

Og som Priserne ligger den Dag i Dag, er der dog Forretning i Produktionen af Smør, Flæsk og Æg, der er dog en nogenlunde bred Margin endnu mellem Prisen paa Raastofferne og paa de forædlede Produkter. Som Forholdene i det store og hele ligger, vil jeg sige, at det er en Lykke for Landbruget, at det netop er indstillet paa en Produktion, saaledes som Tilfældet er, hvor de forædlede Produkter lettere finder et Marked end noget andet Produkt, og at de stadig søger at holde en høj Standard paa disse Varer. Det mindre Landbrug er jo netop i Stand til at hævde sig saa fuldt og helt, og det er den rigtige Vej, man gaar frem ad, naar man følger den Linie.

Nu kunde jeg jo fristes til at fortsætte med disse Betragtninger, jeg er kommet ind paa, over det mindre Landbrugs økonomiske Forhold; men jeg vil meget gerne